

Timpul

Florin T. Roman

TIMPUL

a murit cu ceasul pe mână la fereastra unde soarele

trebuia să apună. Leșul lui se scurgea printre

secole arse de furtuni glaciare, printre

suflete stoarse... Zgâriat pe obraz

de cuvinte haine plângea cerul,

mâhnit, cu comete-suspine,

iar pe-o geană de dor

un schelet de aripă

survola rătăcit

pas târziu,

neagră

clipă

...

Doar

ecoul în

vis și-n lumină

rănit al clepsidrei de

versuri, suspina la zenit...

Eu, în timp ce urcam dând din

aripi, spre ea, mi-am pierdut amintirile

cărnii pe-o stea și în urmă privind, tulburat,

POEZII ONLINE

am văzut cum condiția umană se reface în lut.